

Äventyrsthriller

SOLENS ENDE SON

Kriminalchef Holmberg och
Milan Loditch i ett
historiskt epos

STEFAN
HJERTQVIST

Solens Ende Son

av

Stefan Hjertquist

Sapan Intic Churin

för

ett rike – en dröm

en legend – ett folk

Omslagsfoto Kenth Jönsson
Omslagslayout Stefan Hjertquist
© 2011 Stefan Hjertquist
www.stefanhjertquistforlag.se
e-boksproducent ELIB AB
ISBN e-bok 978-91-979344-3-5
ISBN tryckt utgåva 978-91-979344-0-4

*En bild säger mer än tusen ord,
ibland fyller orden en hel roman*

Stefan i trumstudion

*R*omanen dedicerats till

Marie Hjertquist
våra barn Edvin och Sofia
cockerspanieln Edgar de la Rente Jr

Föräldrarna Siv och Göte Hjertquist

System Annette Gamme med maken Göran
sönerna Marcus Joacim och Niclas

System Kerstin Hjertquist med maken Acke
sönerna Charlie och Filip

Kusinen och kompisen Hasse Hjertquist
som inte längre finns hos oss

Hasses fru Viveca
samt
kusinbarnen Julia och Linnea

Ett varmt tack

*I*mproviserandet är för mig det allra viktigaste instrumentet för att finna glädje och idéer i min skrivande.

Detta improviserande praktiserar jag mycket gärna också när jag spelar min favoritmusik, jazz. Intresset för jazzmusik vaknade tidigt och tveklöst har jag fått mest inspiration från min far, Gösta Hjertquist. Han är en utmärkt jazztrummis och är för detta välkänd för en stor publik, framför allt i födelsestaden Kalmar.

Mamma Siv skapar både trygghet och mycket personliga broderikonstverk.

Storasystemen Annette Gamme har stor känsla för språk och musik och är även bra på att tydligt förklara realiteter för en konstnärligt lagd lillebror.

Lillasystemen Kerstin Hjertquist är genialisk på att improvisera i bilder. Hon är en förträfflig autodidakt konstnärinna.

De första åren är de viktigaste. Tack för en bra sammanhållning.

*H*är för övrigt ett förflutet bl a som studiomusiker i Göteborg. Den något äldre generationen kommer säkert ihåg TV-serien Albert & Herbert med Sten-Åke Cederhök och Tomas von Brömssen. I den produktionen var jag musiker på klarinett och altsax. "Hebbe lelle" blev ju bekant för hela svenska folket under en gyllene epok, då det fanns hela två tv-kanaler att välja mellan.

*J*ag sitter gärna under favoritäppelträdet i vår lummiga trädgård och smider nya hemska dådaner sommarskymningen, med jazzen flödande in i mitt estetiska sinne.

*E*tt flertal personer vill jag tacka för hjälp med manuset och för övrig inspiration:

*F*örst och främst min älskade hustru *Marie Hjertquist*, för tryggheten i livet. Tryckeribranschen i Göteborg *Hasse Björklund*, för hjälp med precis allt som har med böcker att göra. Min storasyster *Annette Gamme*, för värdefulla synpunkter vid textens utformning. *Kenth Jönsson* för utmärkta foton. *Sofia Hjertquist* och *Kajsa Jönsson* för medverkan vid fotografering. För peppning tackar jag *Eduardo Hjertquist*.

*S*ist men inte minst vill jag tacka några personer för kulturupplysningar, språktips och lärarintervjuer samt samtal om den förtrollade kontinenten Sydamerika. Dessa fantastiska svensk-chilenska vänner är,

Mis queridos amigos

Eduardo "Eddy" Contardo

Mara Contardo

Tobias Gonzalez

Pablo Gonzalez

Manne Gonzalez

Nelida Jönsson

Ansley Jönsson

Ett författarporträtt av den världsberömde konstnären, Yrjö Edelman

MORDET OCH ROSEN

– Hur långt ska vi gå in i skogen, Sten? frågade Gunnar Holmberg något irriterat. Jaha, nu har tobaken tagit slut också.

– Stugan ligger strax bakom ladan till höger om grusvägen där framme, svarade Sten Hansson och pekade sömnigt och pekade mot den gamla förfallna ladan. Det skymmer ganska fort så här års. Tänker att tre år har gått sedan vi övernattade här senast. Har tobaken tagit slut nu igen?

– Nu igen! Jag brukar alltid ha med mig extra när vi ska ut och jaga. För en gångs skull glömde jag fylla på förrådet.

Den ärrade kriminalchefens högra mungipa hängde som vanligt snett nedåt, när pipan för en gångs skull lämnade munnen. Han fingrade nervöst efter tobaken i de mörkgrå rockfickorna. Att drabbas av nikotinbrist under älgjakt var inget han önskade.

– Vi får väl åka tillbaka till Köpingskiosken och handla mer. Typiskt alltså.

– Strunt i det, muttrade Sten. Jag har med mig nikotintuggummi i mängder. Om jag inte minns fel brukar du ju glömma ta med tobak vid våra jaktresor.

Han lät som han brukade. Lite ironisk, men med en skämtsam underton.

– Då kan du väl vara vänlig och ge mig ett med en gång. Ursäkta om jag låter otrevlig på rösten. Det har varit en tuff vecka på jobbet. Det har börjat en ny kille hos oss och han har så fruktansvärt svårt att lära sig våra nya arbetsrutiner.

– På vilket sätt? undrade Sten nyfiket.

Allt Gunnar Holmberg nämnde om sitt jobb lockade fram Sten Hanssons känsla för eget detektivarbete. De hade varit kamrater i många år nu. Han visste mycket väl att Gunnar inte var glad åt att berätta om pågående utredningar, mord och annat kriminalgodis. Ändå försökte han locka fram något att spinna vidare på. Gunnar gick titt som tätt lite över gränsen för vad en kriminalare får oroa sig om, men höll annars på tystnadsplikten. Gunnar fortsatte.

– Kommer du ihåg detektiven Philip Neville, som jobbade under täcknamnet Colin Heart och som brukade anlita i våra mordutredningar?

– Honom kommer jag ihåg, svarade Sten och spärrade upp de trötta ögonen.

– Han ska jobba hos oss i sommar med Klara Nilsson-mordet. Du vet, den unga tjejen från Vimmerby vars styckade kropp hittades i vattenbrynet i Pataholm förra hösten.

– Var inte han detektiv i London ett tag, i British Secret Service?

– Det stämmer bra, men det är svårt att leda ett arbete med en expert som oftast ligger steget före sina kollegor. Dessutom förklarar han händelseförloppen med sin svårbegripliga engelska brytning. Hoppas han pluggat på svenskan sedan vi hade kontakt senast.

– Men han är rätt duktig, eller?

– Rätt duktig! Han är enormt skicklig. Robert Qvist vill helst inte jobba med någon annan efter att han löste både Nybro- och Rocknebymorden. Har svårt att tro att någon har bättre detaljsinne än Colin Heart. Han har till sin nackdel en onödigt arrogant stil, dessvärre. Typisk engelsman, som kommit upp sig lite i den hårda polismiljön i London. Att han tillhör en adlig överklassfamilj gör inte saken bättre. Lite mer ödmjuk har han faktiskt blivit sedan han flyttade till Stockholm.

– Jag förstår, sa Sten och gick för att hämta nyckeln på hemliga stället.

Hemliga stället var en sten som var lös i den gamla stengrunden, byggd av röd öländsk kalksten.

– Kom hit Gunnar, kom hit fort!

– Vad vill du?

– Det är någon som har flyttat på nyckelstenen och lagt den tillbaka upp och ner.

De brukade lägga tillbaka stenen på samma sätt för att veta att ingen obehörig varit där. Den enda som kände till var nyckeln låg var polisen Otto Dahl, som ibland lånade stugan tillsammans med sin jaktkamrat, läraren Tore Bengtsson.

– Tror du Otto lagt stenen upp och ner, Gunnar?

– Definitivt inte, svarade kriminalchefen. Han vet vad som gäller. Kan vi inte bara koppla av och sluta vara detektiver när vi för en gångs skull har ledigt.

– Jo, men lite märkligt är det allt.

Sten satte nyckeln i låset, men han fick inte upp dörren. Vad är nu detta? tänkte han. Han gjorde samma sak igen. Han tittade i nyckelhålet för att se om något hamnat i vägen. Han drog ner handtaget och dörren öppnades. Förvånad vände han sig mot Gunnar, som fortfarande letade i fickorna efter sin saknade tobak.

– Dörren är olåst?

Hade Otto och Tore glömt låsa? De gick in i stugan och hängde av sig sina jaktrockar på spikarna och kastade upp kepsarna på hatthyllan och plockade fram var sin Carlsberg ur kylväskan. Deras jaktutrustning och älgstudsare och annan jaktutrustning låste de in i den gamla garderoben vid ingången. De solkiptade tygstycken som skulle föreställa gardiner hängde på trekvart. Det robusta gamla ekbordet stod där de brukade stå invid öppna spisen. Fula ringar av ölglas fanns på den robusta bordsskivan, vilket glimmade till när Sten tände upp stearinljuskronan. I skenet såg avlagringarna ut som ringar på vattnet, där de trängdes runt varandra. Möblerna hade verkligen sett sina bästa dagar. Sten gick runt och tittade i stugan. Älghuvudet, jaktlagets stolthet, hängde som vanligt snett på väggen. Det brukade hamna snett när man slog igen dörren för kraftigt. Han kunde inte släppa tanken på att någon obehörig hade hittat gömstället och tagit sig in i stugan. Han tittade runt, rättade till älghuvudet och stannade till vid den gamla öppna spisen. Det luktade färsk rök från spisluckan. Han satte sig på huk och luktade lite mer intensivt.

– Nog tusan har det varit någon här i dag, viskade han tyst för sig själv.

Han reste sig upp och lade händerna på spisinsatsen. Är den inte lite ljummen, tänkte han? Det är nog ingen idé att säga något till Gunnar. Han tycker nog att jag som vanligt försöker leka kriminalare.

Sten förberedde sig för natten och vecklade ut sovsäcken på den gamla soffan. Gunnar gjorde ordning plats på golvet och pumpade upp luftmadrassen. Han visslade lite, vilket han brukade göra när han kopplade av och var tillfreds med livet. Precis när han skulle ta en klunk av ölen hördes ett do-ljud inifrån en lada en bit bort. De tittade ut genom det enda fönster som fanns i stugan. De såg en svagt ljussken som vajade fram och tillbaka mot ladugårdsväggen.

– Vad kan detta vara för ett sken? undrade Sten och kände att håret reste sig lite i nacken.

– Det ser ut som om någon viftar med en ficklampa, svarade Gunnar något konfunderad.

Nog för att han var van vid udda saker i sitt jobb, men att själv vara utsatt var en annan sak.

De beslöt att försöka ta sig dit och undersöka vad som försiggick. De klädde på sig ytterkläderna och smög ut genom dörren för att inte avslöja sig. De började försiktigt gå mot ladan, som låg ungefär femtio meter därifrån. Hitom ladan fanns ett litet förfallet cykelskjul. De stannade till vid skjulet och spanade lite bort mot ladan. Plötsligt upphörde ljusskenet att vaja. De tittade på varandra i mörker.

och skakade på huvudet. Sten viskade svagt.

– Nu börjar det fan i mig bli kusligt. Ska vi hämta gevären?

– Lyssna, viskade Gunnar tillbaka.

Det dova ljud de nyss hört i stugan hördes igen fast lite mer som krampaktiga, kväsande stötar. Ungefär som om någon försöker säga något, men inte får fram det. De diskuterade en kort stund om de skulle fortsätta mot ladan. Den gamle kriminalchefen och hans följeslagare fattade mod och lämnade skjulet. Månen lyste svagt mellan träden, vilka stod strax intill ladans ena gavel. Vinden tilltog och kusliga skuggor av trädsilhuetter skiftade form mot den ödsliga ladan. De höstlöv som ännu inte lossnat från träden, virvlade sakta ner mot marken. De närmade sig ladans ena knut och smög försiktigt längs med ena kortväggen. En gammal rostig harv och annan bråte låg några meter ut från husknuten. Det kväsande ljudet blev starkare när de rundade andra knuten. De tittade fram och fick se en gammal avskavd ladugårdsdörr som stod och slog i vinden.

– Ska vi gå in i ladan? viskade Sten.

– In i skiten bara. Vad är du för en fegmåns.

De strök längs husväggen mot ladugårdsdörren. Plötsligt! hördes dörren från jaktstugan slås igen med ett brak. De sprang stigen tillbaka till stugan. Inne i stugan såg de något egendomligt. Ett spår av blod gick fram till Gunnars sovsäck i mitten av rummet. Gunnar gick fram till sovsäcken och tittade försiktigt in i säckens öppning. Han stelnade till när han såg det makabra fyndet. En död svart katt stirrade iskallt på dem med sina sneda, gröna ögon. En vit blindkäpp var nertryckt i kattens strupe. Än den på käppen hade någon trätt på ett papper med ett meddelande på. Gunnar vecklade ut papperet och läste.

– *Håll er borta!*

Det såg ut som om orden var ritade med någon pinne doppad i blod. Förmodligen kattens blod.

– Vad är det för en sjuk människa som kan göra något sådant mot ett litet djur, sa Gunnar uppskrämd och gick mot utgången för att se om någon syntes till.

– Någon eller några gillar inte att vi är här.

– Vi måste ta tag i detta med en gång.

– Det är du som är kriminalare, svarade Sten och spanade ut genom fönstret. Om det är någon som vill göra oss mer illa än bara skrämmas hade människan säkert redan gjort det. Det är nog bara en sjukt pojkestreck.

Kunde det verkligen vara så att någon väntade på att just de skulle komma till stugan och planera detta i förväg? Hade kväsandet i ladan verkligen något med katten att göra? De diskuterade och kom fram till att försöka sova i stugan trots all uppståndelse. Gunnar tog på sig handskar och lyfte försiktigt upp kattliket. Han lade katten i en gammal svart plastsäck, de alltid hade med sig vid jakt. Sovsäcken lade han i en annan. Han placerad påsarna i bakluckan på bilen. Gunnar berättade för Sten att han tänker ta med kattliket till kriminaltekniska avdelningen på måndag, för att leta spår efter marodören. De gjorde återigen ordning sängplatserna. Sten låste och för säkerhets skull satte de de stora ekbordet mot dörren. Gunnar letade upp en gammal filt och lade över sig. Sten låg länge och funderade på vad han varit med om under kvällen. Han hade svårt att somna, så han satte sig och tittade ut mot skogen och de svajande tallarna genom det lilla smårutiga fönstret. Han gnuggade ideligen bort imman från sin utandningsluft på rutan. Runt stugan var det rätt glest mellan tallarna, månens ljus hade lätt att leta sig in i stugan. På ängen bakom den förfallna ladan spatserade tre rådjur omkring. Vattnet i den lilla ån, där ängen möter skogen, blänkta spöklikt av månljuset. En stor ek så bortglömd ut där den stod ensam mitt ute på ängen. En hare skuttade förbi ett lager av staplade timmerstockar, vilka låg tungt mot den blöta höstmarken. Tunna sjok av dimma letade sig fram över

ängen och in i skogen. Vinden tilltog ytterligare och det knarrande ljudet från stugans vindflöjel letade sig in via det oisolerade taket. Det gamla gökuret på väggen visade att klockan var tre på morgonen. Han konstaterade för sig själv, att denna plats är väldigt naturskön trots kvällens mystik.

Klockan sju dagen därpå ringde det i Gunnars mobiltelefon. Han letade fram den ur jaktrockens innerficka och svarade.

– Ja, det är Gunnar Holmberg.

Det blev tyst någon sekund. Personen tog till orda och viskade fram sitt meddelande.

– *Det ligger ett lik bakom kyrkan i Borgholm ...*

– Vem är det? Vem är det som talar? Kan du vara vänlig att säga vem...

Mannen som ringde avbröt plötsligt samtalet. Gunnar började klä på sig och vände sig mot Sten som precis vaknat.

– Var det frugan?

– Nej, det var en märklig man som kväste fram att ett mord begåtts bakom kyrkan i Borgholm i närområdet. Vem tusan letar upp en kriminalchef och berättar detta utan att presentera sig? Vi måste åka direkt till Sten. Det var ingen lyckad jakt, men jagandet i jobbet kommer som du vet vid de mest olämpliga tillfällena.

De svängde ner på Ramsättravägen och körde förbi Köpingskolan i riktning mot Borgholms tätort. Väl nere på Storgatan mötte de polisman Otto Dahl och hans kollega Sussie Friberg i deras polisbil. Gunnar tittade förvånad när han såg att hans kollegor på kriminalen, Colin Heart och Robert Qvist, satt i baksätet. Hur kunde det vara möjligt att de fått nys om mordet före honom? Det var ju bara en kvart sedan han själv avslutade telefonsamtalet med den mystiske mannen. Varför var Colin Heart med i polisbilen? Det måste vara en tillfällighet, eftersom han ska börja jobba först till sommaren.

Frågorna snurrade runt i den gamle kriminalrävens huvud. De hejade på varandra med ljustutan och svängde ner på Östra Kyrkogatan. Otto Dahl fick köra igång blåljusen vid torget i Borgholm för att skydda skingra folkmassan när han svängde upp på kyrkans parkering. Folk hade samlats runt den sargade kroppen. Sussie Friberg motade bort folket och Otto Dahl spärrade av ett litet område med en avskärmningstejpen.

Gunnar steg ur sin Volvo och gick fram till sina kollegor, Colin Heart och Robert Qvist och tog deras hand. De berättade att de försökt nå honom på mobilen, men att det varit upptaget. Gunnar berättade om kattmassakern och sitt samtal med den mystiske mannen han hade för en kvart sedan. Troligtvis ringde mannen och polisman Dahl samtidigt till honom. Kriminalare Holmberg fick förklarat för sig att Colin var på Öland och tittade till sin sommarstuga i Hagaby på norra delen av ön. Colin och Robert hade av en slump stött på varandra på ett café i Borgholm för några dagar sedan och bestämt att de skulle ses någon dag framöver. Polisman Dahl hade halv sju ringt till Robert direkt efter det skakande samtal han haft med prästen Mona Gustavsson. Robert ringde i sin tur till Colin och de blev hämtade av polisman Dahl vid polisstationen. Gunnar bad Colin om hjälp med detta fall, fastän han egentligen var ledig. Spanare Heart sa med sin engelska brytning, att det var en självklarhet.

Sten Hansson lämnade polisgänget och gick hem till sin lägenhet på Östra Kyrkogatan. Naturligtvis ville han stå lite i skymundan och lyssna, nyfiken som han var. Han gick emellertid därifrån efter några minuter och önskade dem lycka till med fallet.

Gunnar och de två kriminalarna närmade sig sakta kroppen, som låg i ett buskage endast några meter från kyrkans ena bakdörr. De såg genast att det handlade om en ung person. En flicka

femtonårsåldern. Robert Qvist gick ner på huk över kroppen och grimaserade. Han brukade göra så eftersom hans onda ben ofta värkte vid rörelser nedåt. Nu grimaserade han också av annan anledning. Den unga människokroppen var ingen vacker syn. De misstänkte omedelbart att hon blivit sexuellt utnyttjad innan mordet begåtts, eftersom hennes gula tröja var trasig och byxorna ordentligt tilltufsade. En av hennes gymnastiskor saknades. Robert undersökte henne vidare medan han läste det han såg i sitt elektroniska fickminne. Colin fotograferade henne från olika vinklar för vidare dokumentation. Hon hade tydliga märken på halsen och ett stort gapande sår vid högra tinningen. Han upptäckte att högra handleden var bruten och misstänkte att den gått av då hon föll till marken. Hon höll en gul ros i sin vänstra hand. Vidare konstaterade de att något vasst tillhygge hade använts mot skallen. Efter mer noggranna undersökningar såg Colin ett märkligt märke på hennes vänstra kind. Vad är detta för något? tänkte han för sig själv. Det var först svårt att upptäcka eftersom hennes mörkbruna hår täckte den ansiktshalvan. Han vek försiktigt bort hennes hår och såg att något var inristat på kinden. Han tittade närmare och upptäckte att bokstäverna SIC och en liten triangel var inristat på kinden med ett vasst föremål, troligtvis en kniv eller ett rakblad. Colin Heart fotograferade den märkliga inristningen. De diskuterade vad det kunde betyda, men de hittade inget logiskt svar.

Robert hämtade ett plastskynke och lade över den unga flickans kropp. Personal från teknisk avdelningen i Kalmar var nu på plats och gjorde en teknisk undersökning. De letade i buskagen runt det avspärrade området och synade marken efter eventuella föremål från flickan och förövaren. Gunnar gick fram till sina kollegor.

– Är det någon av er som känner igen henne?

– Nej, svarade de båda kriminalarna i mun på varandra.

Frågan var berättigad eftersom Ölands innevånare i allmänhet och borgholmsborna i synnerhet var bekanta för de flesta poliser i den lilla staden. Borgholms tätort är befolkat av ungefär tre tusen människor. Nästan alla är bekanta med varandra.

Colin Heart lade märke till Nisse Skuggan Kumlinder som stod lutad över sin gamla gröna crescentcykel. Skuggan studerade polisarbetet med stort intresse. Colin började gå mot honom, men då hoppade Skuggan snabbt upp på sin cykel och försvann nedför Västra Kyrkogatan.

– Vänta, hallå, stanna, kom tillbaka! ropade Colin.

Skuggan hade fällt ner de karaktäristiska öronlapparna över öronen och hörde inte ropen, eller låtsades inte höra.

– Låt honom cykla, sa Gunnar. Han brukar ju ändå inte vara speciellt talför. Berättade förresten Mona Gustavsson om hon sett eller hört något när hon ringde?

– Nej, hon berättade bara för Dahl att hon sett en främmande man i svarta kläder på kvällsandakten igår kväll. En man hon aldrig sett förut i kyrkan eller sett överhuvudtaget.

– Det var besynnerligt, muttrade kriminalchefen eftertänksamt. Det var ovanligt att just hon inte kände igen personen, eftersom det är de vanliga borgholmsborna som går till kyrkan under hösten. Beskrev hon honom närmare?

– Jag frågade om hon kunde beskriva hans utseende, fortsatte Colin. Eftersom hon var i tjänst och han satt ensam längst bak i kyrkan, så kunde hon inte uppfatta hans anletsdrag. Hon tänkte inte närmare på det efter andaktens slut. Däremot såg hon att han gick väldigt ryckigt när han lämnade sin plats. Antingen var han gammal, hade en reumatisk sjukdom eller en skada av något slag. Hon beskrev det som om han släpade vänsterbenet efter sig. Han stöttade sig med hjälp av en vit käpp.

Gunnar började fundera. Hade det något samband med käppen som satt i kattens strupe?

– Hur hade Mona själv fått vetskap om mordet? fortsatte Gunnar.

– Det fick Dahl aldrig veta, replikerade Colin.

Gunnar satte sig ner på en parkbänk några meter från flickans kropp. Han tänkte ut en plan hur de skulle gå vidare. Kriminalchefen berättade för de båda kollegorna hur han såg på det hela. De konstaterade efter sin analys att händelsen i Köpingstallsbogen och mordet troligtvis hade en koppling. Det bestämdes att också katten fick följa med den mördade flickan till kriminalteknisk avdelningen i Kalmar. Colin Heart skulle morgonen därpå kontakta prästen Mona Gustavsson för mer information om den främmande mannen i kyrkan och hur hon fick meddelandet om mordet. Gunnar Holmberg och Robert Qvist skulle åka tillbaka till Köpingstallsbogen och undersöka eventuella spår och senare knacka dörr i Borgholms tätort. Om Colin hann under morgondagen skulle han försöka ta tag på Skuggan Kumlinder i hans hem i Västra Sörby på mellersta Öland. De skildes åt efter det att flickan lyfts in i Kalmarpolisens speciella piketbil. Det konstaterades till sist att spaningarna måste intensifieras under morgondagen.

Natten hade varit ovanligt kall för årstiden. Det blåste kraftigt denna morgon. Nattfrostens låga vacker på marken och ångan från den upptinande markfrostens bildade en strimma av dimma några meter över marken. Novembervädret hade tagit Öland i ett hårt och kallt grepp. Det var en kall men klar morgon. Gunnar gick upp tidigt och begav sig ut på Ölandsleden mot Borgholm.

Efter den halvtimme långa resan hämtade han upp Robert Qvist i hans lägenhet på Tullgatan. När farstun till den trevliga trerumslägenheten möttes han av Roberts ögonsten, spårhunden Edgar. Han nosade intensivt efter hundgodiset Gunnar alltid brukade gömma i fickorna. När han hittat sitt godis blev han alltid överöst av beröm och som tack fick Gunnar ta emot slick från den blöta, sträva tungan.

Den lilla svarta, kloka cockerspanielhannen hade vid ett flertal tillfällen hjälpt kriminalaren med sin starkt vältrimmade luktsinne. Han hade för något år sedan fått en utmärkelse av rikspolischefen, som årets spårhund. För att förklara hur överlägset Edgars luktsinne var mot människans, så brukade Robert säga att skillnaden är ett frimärke utlagt på en fotbollsplan. Frimärket var Roberts luktkapacitet, fotbollsplanen Edgars.

De åkte iväg i den gamla slitna Volvon ut på riksväg 136 mot Köpingsvik. De stannade till vid Bosses kiosk för att tanka och köpa tobak, naturligtvis. Gunnar huttrade en aning när han kom tillbaka till bilen. Det ringde i hans mobil.

– Ja, det är Gunnar. Hallå, det är Gunnar Holmberg! Vem är det?... hallå!

Det var tyst några sekunder, ett svagt ljud hördes och sedan blev det tyst igen i andra änden.

– Det var säkert den där mystiska personen som ringde mig i jaktstugan igår. Om han har mer information om mordet att göra så borde han hålla sig undan från kriminalare, tycker man. Han gör ju precis tvärt om. Antingen är han korkad, eller jäkligt beräknande.

Det ringde igen i mobilen. De båda kriminalarna tittade förvånat på varandra. Gunnar lät det gå några sekunder innan han tryckte på gröna knappen.

– Hallå! ...var vänlig och berätta vem du är!

Gunnar visade med en gest att Robert skulle koppla in mobilen i deras högtalarsystem, ifall den mystiske mannen skulle säga något. Det var tyst i några sekunder innan den främmande rösten i andra änden började tala. Han talade långsamt och dovt, med ett kusligt kyligt tonfall. Han förvrängde ljudet med att hålla något över munnen.

– *Lyssna nu noga, era präktiga jävla amatörer ...*

Robert tog snabbt upp sitt lilla anteckningsblock och skrev ner vad mannen sa.

– *I natt finner du henne på en djup plats. Jag ger dig en gåta som ledtråd, så får du något att fundera på.*

*på. Är du beredd?... I oskuldsfulla flickans vatten, bland häxor, kungar och drabanter finner du henn
bland omslutande stenar och kanter. Vågar du dig dit?... klick.*

– Fick du med det?

Robert nickade. Gunnar lade pannan i djupa veck och mumlade fundersamt.

– Det lät som dåren som gäckade med oss under Klara Nilssonfallet. Samma tonfall och kylig stämning. Han går mig på nerverna. Det är hög tid att vi spårar upp honom. Förstår du vad han menar Robert?

– Inte riktigt. Kungar har vi ju haft en del på Borgholms slott och även på Solliden. Vad menar han med, ”oskuldsfulla flickans vatten och omslutande kanter”? Nu ska vi se. Bland kungar? ...Om han menar Borgholms slott, så finns väl inget vatten där vad jag vet. Häxor kan man väl säga finns i slottsmiljö. Drabanter? Nej, vi kör vidare till stugan medan vi funderar.

Samtidigt som Gunnar och Robert svängde in på grusvägen som leder upp mot jaktstugan, gick Colin Heart in genom den svartmålade järngrinden till prästgården på Hantverksgatan. Vid bersån inne i trädgården stod två missfärgade, gigantiska stenlejon och betraktade honom med käftarna vidöppna. Mona Gustavssons stora gula hus var en pärla i Borgholm. Vackra röda rosor kantade den välansade gången. Rosorna var visserligen lite molokna i höstkylan och hade tappat de flesta av sina kronblad men jorden låg fint packad runt buskarna. Han gick uppför trappan till den ståtligt inbyggda träverandan, smakfullt ombonad med allsköns snickarglädje. Han knackade beslutsamt på dörren och tittade på klockan. Hon var halv nio. Mona öppnade dörren enbart iklädd morgonrock och tofflor. Han ursäktade sig för sin tidiga ankomst, med sin typiska engelska accent. Det gjorde inget menade prästen och visade honom in i huset. Han tog av sig sin mörkgröna engelska duffelrock och hängde den på mässingsbetjäntens ena krok. Kepsen hängde han på en dovhjorts horn, vilket användes i brist på lämplig hatthylla. Han slätade ut det rödlätta lockiga håret, vilket lätt reste sig av den statiska elektriciteten. Väluppfostrad som han var tog han av sig sina kängor, fast han kände i den kyliga rumstemperaturen att golvet borde vara iskallt.

De stora husen i Borgholm var ofta väldigt kalla. Visserligen var billig fjärrvärme indragen av energibolaget numera, men borgholmsborna slösade inte gärna på den dyra värmen. När oljan var so dyrast var det en nödvändighet att hålla temperaturen nere.

Colin följde med prästen in i vardagsrummet och han tittade på alla detaljer av den smakfulla interiören. Det fanns mycket av antikviteter, tavlor, ljuskronor och fullt med prydnadssaker i skåp och på hyllor. Hans vältrimmade blick för detaljer noterade bland annat några vapen på de medaljongtapetserade väggarna. En älgstudsare och två halvautomatiska pistoler av märket Glock 17 fängslade hans intresse. Colin Heart var känd som en av Storbritanniens mest vapenkunniga kriminalare. Det var inte läge att fråga prästen varför vapnen inte var inlåsta. Varför hade en präst överhuvudtaget vapen i sin ägo? I normala fall hade han omedelbart påpekat det. Nu var han där för att höra om flickmordet.

De satte sig i den ljusgröna rokokosoffan. Mona Gustavssons man Sven-Åke serverade dem nypon med nybakade kanelbullar. Hon log vänligt och sa varsågod. Leendet var enbart en ytlig fasad, som raserades. Colin märkte en tår på hennes kind. Mona böjde ner huvudet och samlade sig.

– Ursäkta mig, jag tycker detta är så fruktansvärt hemskt. Hur kan något sådant här hända i lil Borgholm.

– Hur fick du kännedom om mordet?

– En av mina konfirmander, Linnea Persdotter, kom hem till mig och storgrät. Hon hade upptäckt flickan i buskaget tidigt på morgonen. De hade varit på fest hos en av mina andra konfirmander, men Anna ville gå hem tidigare under kvällen. Linnea däremot sov över där de hade festen.

– Heter den mördade flickan Anna?

– Ja. Hon heter tydligen Anna Silverskiöld och kommer från ett välbärgat hem i Göteborg. Hennes familj umgicks en del med Linneas familj när de bodde i Göteborg. Hon hade tagit tåget ner till Kalmar och bodde hos familjen Persdotter.

– Vad känner du i övrigt till om Linnea Persdotter?

– Hon är dotter till Annika Persdotter och miljonären Albert van Möckel och bor på Villagatan vid Strand hotell. Annika Persdotters pappa är affärsgenet Per Waldman. Han blev på sjuttioalet väldigt rik inom möbelbranschen.

Sven-Åke kom fram och lämnade en servett som hon torkade tårarna med. Han satte sig i en fåtöljerna. Hon torkade tårarna och gick och hämtade ett fotografi ur en byrålåda. Det var ett porträtt av Linnea. Alla blivande konfirmander hade gett henne var sitt fotografi på sig själva. Hon satte servetter ner och gav fotografiet till Colin. Han skrev ner en del av det prästen berättade. Kriminalarens ögon drogs hela tiden mot väggen där vapnen hängde.

– Det är en söt flicka. Får jag bara fråga varför ni har så många vapen på väggarna?

– Jag trodde att du skulle fråga det, svarade Sven-Åke. Jag vet mycket väl att de ska vara inlåsta. Men du vet hur det är i en småstad som Borgholm. Folk slarvar med att hänga in sina jaktvapen i vapenskåpen. Man förväntar sig inte att prästfamiljer har skjutvapen på väggarna.

– Får jag titta närmare på dem?

– Javisst, var så god.

Sven-Åke intog nu en mera strikt hållning och skruvade på sig när Colin Heart stegade fram och plockade ner älgstudsaren från väggen.

– Jagar du älg?

– Jodå, men det var länge sedan. Gör du det också? frågade Sven-Åke nyfiket.

– Inte jag, men min chef var precis i jaktstugan i Köpingstallskogen med en vän för att jaga älg.

Kantorn Sven-Åke stelnade till när Colin började fingra på en av de halvautomatiska Glockpistolerna. Colin såg i ögonvrån att kantorn blev mer och mer skräddad av situationen.

– Detta är inga dåliga leksaker. Du har väl ingen ammunition åtkomlig?

– Jag fick pistolerna av min bror, som köpte dem i Thailand för några år sedan. Det har aldrig funnits någon ammunition till dem hemma.

– Okej, jag förstår.

Colin gick mot ytterdörren och sa adjö.

– Förresten, den där mannen som var i kyrkan. Kan du berätta något ytterligare om honom, Mona?

– Jo, jag berättade för kommissarie Dahl att han antagligen var gammal eller hade en reumatisk sjukdom av något slag. Han släpade vänsterbenet efter sig och stöttade sig med en vit käpp.

– En vit käpp! Gick han som om han vore blind?

– Nja, inte riktigt. Jag fick nog mer uppfattningen att han hade den till hjälp eftersom han haltade. Han kanske också var synskadad. Vad vet jag.

– Hur var han klädd?

– Det var ju som sagt svårt att se, eftersom han satt så långt bak. Definitivt hade han mörka kläder på sig. Rocken såg sjabbig och sliten ut. Han hade också något på huvudet. Vad, hade jag svårt att se eftersom ljuset i kyrkan var så svagt just där.

– Något mer du kommer på?

– Nej...jo förresten! Han harklade sig på ett väldigt konstigt sätt. Det lät som om han hade slem på halsen som irriterade.

Colin tackade för besöket och bad att få återkomma om det blev aktuellt. När han gick grusgång ner mot bilen, var det något som fick honom att börja grubbla på kantorns vapen. Han hade känt att den ena Glockpistolens kolt var betydligt varmare än den andra. Det var riktigt kallt i huset och ba den ena pistolkolten matchade kylan. Märkligt, tänkte han. Kantorn kanske höll på med rengöring a dem, men det kunde han ju i så fall ha sagt. Dessutom hade han noterat att den hängde mer slarvigt p väggen än de andra. Han satte sig i bilen och startade motorn. I backspegeln såg han kantorn i ett av de stora fönstren på övervåningen. Han tittade fram bakom den tunna gardinen. Colin vinkade adjö, m kantorn backade snabbt in i rummet.

Gunnar Holmberg och Robert Qvist höll på med att undersöka den gamla ladan vid jaktstugan Köpingstallsbogen. Gunnar berättade för Robert hur händelseförloppet hade gått till, då han och Sten var där. De tittade bakom gamla rostiga plåttunnor, förbrukade jordbruksredskap, spadar och annan bråte. Robert gick uppför den knarriga smala trätrappan till loftet. Han hade en pinne i handen o rafsade runt i höet. Han hittade en röd scarf som han tog upp från golvet. Den såg ganska modern u Vad gör en ny scarf här uppe på det gamla loftet? tänkte han och luktade på den. Den var indränkt a parfym. Faktiskt samma doft som hans sambo Lina brukade utsöndra. Han kände så väl igen de eggande aromen. Det var Boucheron.

Hans erfarenhet av gamla lador gjorde klart för honom att scarfen borde haft en fuktig och mögl doft. Det var rått i gamla övergivna lador på hösten. Åtminstone brukade gamla övergivna gardin lukta unket efter några år. Han lade scarfen i sin lilla skinnväska.

De gick stigen tillbaka till stugan på andra sidan ladan. Ett par hundra meter därifrån cyklade e person på den lilla grusvägen vid ån. Robert tyckte att det liknade Skuggan Kumlinder. Han cyklade motsatt håll, så Robert tog snabbt upp sin lilla teaterkikare. Han zoomade in personen. Det v Skuggan Kumlinder. De typiska öronlapparna var nerfällda och de gröna gummistövlarna var på. Han berättade för Gunnar vem han såg.

Kriminalchefen letade fram nyckeln från gömstället och klev in i jaktstugan. Han hajade till när e steg in i vardagsrummet. Visst hade Sten rättat till älg huvudet innan de lämnade stugan igår? N hängde det så där komiskt snett igen. De såg något konstigt på älgens mule. En liten papperslapp sa intryckt i mulen. Robert gick fram, vecklade ut lappen och läste för Gunnar.

– ”Har du löst gåtan ditt gamla kräk till kommissarie? Vid midnatt händer det igen. Nästa gång f du ingen ledtråd, hälsningar SIC”

Gunnar och Robert satte sig ner i soffan. De kunde nu konstatera att inkräktaren i stugan o mördaren måste vara samma person. Går man annars fram och ristar in ett meddelande i en u människas ansikte, om man inte har någon avsikt med det. Hur visste han för övrigt att vi skulle h och se meddelandet i älgens mule? Bor personen möjligtvis här i närheten?

Tanken gick omedelbart till Skuggan Kumlinder. De försökte pussla ihop alla händelser. *Personen som tagit sig in i jaktstugan, flickmordet med den märkliga inristningen, mystiske mannen i kyrka kattmassakern, scarfen och telefonsamtalen.*

De satt länge och funderade innan Robert bröt tystnaden.

– En sak är klar. Han är både slug och snedvriden. Vi har att göra med en klassisk psykopat, eller va tror du?

– Säkerligen. Vad är viktigast att fokusera på nu. Läs igen vad du skrev ner när mannen ringde.

Robert tog fram anteckningsblocket och läste.

– I natt finner du henne på en djup plats. Jag ger dig en gåta som ledtråd, så får du något att funde

på. Är du beredd? I oskuldsfulla flickans vatten, bland häxor, kungar och drabanter...

– Bryt!! utbrast Gunnar plötsligt. Jag tror jag har det. Bredvid Drabantsalen på Borgholms slott finns ett rum som kallas Jungfrukällan.

– Jaha, sa Robert, vad menar du med det?

– Förstår du inte. Koppla ihop "I oskuldsfulla vatten" med Jungfrukällan. Jungfrukällan är en djup inomhusbrunn på slottet. Runt den finns ju både sten och ett järnräcke.

– Så måste det vara, konstaterade Robert.

– Just det. I natt kommer han att dumpa nästa offer i Jungfrukällans brunn!

De tog snabbt på sig jackorna, lämnade stugan och körde så väggruset yrde. Det var dags att så fort som möjligt få tag på Colin Heart för att organisera spaningen på slottet.

Det ringde på Kommissarie Holmbergs kontor på polishuset i Kalmar. Klockan var sex på kvällen. Holmberg, Qvist och Heart planerade nattens spaningsarbete. Det var frilansjournalisten Ulrik Mannerström som, för Ölandsbladets räkning, ville göra en kortare intervju. Den glada och käck reportern hade full förståelse för att Holmberg var strängt upptagen, men insisterade på att få göra intervjun. Det var ju så sällsynt med ett mord i Borgholm. De skulle träffas på polishuset i Borgholm klockan elva morgonen därpå.

De tre kriminalarna gjorde upp en strategi för natten, som innebar att ett flertal civilklädda polisplacerades ut på olika gömställen på och runt Borgholms slottsruin. Gunnar Holmberg skulle leda spaningarna i ett litet övergivet hus, inte långt från Garderobstrappan.

Garderobstrappan var en lång och extremt brant stentrappa, vilken gick uppför en sluttning bakom slottsruinen. I huset skulle det riggas upp för telefonkontakt mellan olika spaningsgrupper. Till sin hjälp hade Gunnar borgholmspolisen Arthur Schönning, som var specialutbildad på just sambandskommunikation.

Robert Qvist, skulle med sin styrka på fem rutinerade spanare från Stockholm, operera inne på själva slottet. Colin Heart hade hand om den tio man starka polisstyrkan från Göteborg. De var prickskyttor och specialtränade i terrängspaning. Hans styrka skulle operera nedanför den branta slottsbacken och södra delen av slottet, nära Solliden. Kungahuset hade fått meddelande om nattens händelse och varskoddes av rikspolischefen. Det var ju allmänt bekant att kungen titt som tätt åkte till Öland och Solliden. Utanför polishuset fanns två piketbussar med specialutrustad personal från Kalmarpolisen.

Holmberg, Qvist och Heart gick med bestämda steg ut till den väntande polisbilen. Klockan var nio på kvällen och de trodde själva på att strategin skulle fungera. För att peppa sig själva kallade mordaren internt inom polisgruppen för borgholmspsykopaten. Dels för att adrenalinet skulle flöda till och dels för att ingjuta extra försiktighet. Det var ett starkt ord, men mannen verkade kapabel att göra vad som helst. Det enda som bekymrade dem var om de uppfattat hans gåta på rätt sätt. Manövern var kanske bara ett slugt sätt att få polisen desorienterad. De hade emellertid inget annat att göra förutom att bevaka Skuggan Kumlinder. Hade den skygge borgholmsprofilen Nils Kumlinder förvandlats till en psykotisk mördare?

De anlände till polishuset i Borgholm halv åtta. En sista genomgång av operationen gjordes, utom med ett par poliser som legat och lurpassat i skogen nedanför slottsruinen hela dagen.

Det verkade fungera bra. Gunnar Holmberg gick koncentrerat av och an och blossade på sin pipa. Även den rutinerade kriminalchefen såg en smula ängslig ut. Gunnar vände sig mot Schönning, Qvist och Heart och spände ögonen i dem. Han tog pipan ur munnen och sa.

– Nu tar vi honom. Koncentration!

Adrenalinflödet ökade i blodet. Gruppen var sammansvetsad och laddad. Holmberg och Schönning satte sig i den specialutrustade Saaben. Qvist och Heart började gå de få kilometerna till slottsruinen med sina mannar, till deras respektive gömställen. I all hemlighet hade deras specialutrustning och vapen fraktats dit under dagen, så inte invånarna i den lilla staden skulle upptäcka vad som pågick. Om pratet blev för öppet, så kunde givetvis borgholmspsykopaten också dra nytta av det.

Slottets fasadbelysning var det enda ljus som fanns i omgivningarna runt borggården. Det var mörkt i skogen och på Alvaret. Holmberg parkerade Saaben ett hundratal meter från den specialutrustade huset. Han och Schönning promenerade Näktergalsstigen upp mot huset.

Näktergalsstigen var en upptrampad smal stig. Till vänster om stigen fanns slottsruinen ett par hundra meter bort och däremellan några träd och buskar. Precis till höger om stigen fanns ett trädbeklätt brant stup. En säker död mötte personer som ramlade ner i denna avgrunda. Näktergalsstigen var en populär strövstig under dagarna, då man kunde se ända ner till Borgholms centrum. Nattetid var det livsfarligt att gå på stigen eftersom belysning saknades. Minsta lilla felsteg åt höger, så var träfracken ett faktum.

Holmberg och Schönning gled försiktigt fram på stigen i nattmörkret. De anlände till huset efter ett kvart. Det var becksvart i och runt byggnaden. Schönning tände sin lilla ficklampa, så att Gunnar kunde se var nyckelhålet fanns. De smög försiktigt in i tamburen och låste dörren. De orienterade sig med den lilla ficklampan inuti huset. Utrustningen var på plats, förskaffningen var på plats. Nu var det bara att vänta på samtalen från Qvist och Heart, att de skulle anlända.

Robert Qvist och hans styrka klädde om till kamouflageoveraller i ett litet skjul strax utanför yttre borggården. De hängde på sig sina skottsäkra västar, pistolhölster och annan specialutrustning. De ny avancerade komradioapparaterna knäpptes på. Robert gjorde ett anrop till kriminalchefen, som besvarade anropet.

Colin Heart och tiomannastyrkan hade precis kommit fram till sin gömma i skogen nedanför slottsruinen. Där var det också becksvart. Deras gömma var en liten övergiven militärbunker, vilken stått orörd i decennier. De plockade fram sina kamouflageoveraller och skottsäkra västar. De fattade tag i sina automatkarbiner och samlades i mitten av bunkern. Colin ringde till Gunnar från sin komradio. Han fick klartecken att påbörja spaningen efter den uppgjorda planen.

Robert Qvist och de fem på yttre borggården, delade på sig två och två. Robert och spanaren Robert Adler smög försiktigt längs den höga försvarsmuren mot den stora träporten till den inre borggården. Robert sneglade på armbandsuret och tryckte på den lilla knappen till urtavlans belysning. Den digitala klockan visade 22.38. Adler spanade runt, medan Qvist försiktigt lättade på den gigantiska ekdörren. Den gnisslade lite grann, men inte mer än att det bara hördes ett par meter bort. De smög vidare in i den gigantiska stenportalen mellan borggårdarna. Vid ingången tog de till vänster, för att välja den mer anonyma vägen till inre borggården. De fortsatte in mot inre borggården och stannade till i öppningen till densamma för att orientera sig i mörkret. Sakta smög de längs väggen och vidare in i stenvalven utanför Drabantsalen. De gömde sig vid den uppgjorda platsen, vilken var under en stentrappa till de övre våningarna. Robert kommunicerade med Holmberg och de lade sig tätt ihop under trappan. Längre låg de tysta och avvaktade.

Det kalla stengolvet var verkligen isande, när det kyliga golvdraget smekte runt benen. Det var riktigt obekvämt. Robert tänkte på sin familj och den sköna vardagsrumsfåtöljen. Just nu saknade han komforten väldigt mycket. Stenarna på slottsgolvet var kantstötta efter hundratals år av nötningar och inte speciellt komfortabla att ligga på.

Det var tyst och spökligt inne på den inre borggården. Månljuset lyste svagt mellan de ödsliga slottsvalven. Det på dagen gröna gräset skiftade i olika gråblå nyanser. En kråka flaxade till ovanför deras huvud och flög iväg söderut över muren och in i det kolsvarta mörkret. De ryste till och blickarna skärptes. Robert tittade än en gång på klockan. Tiden visade 23.25.

Under tiden hade Colin Heart och två av hans poliser lagt sig på ett strategiskt ställe bakom slottsruinen. Några hade klättrat upp i ett par lämpliga träd. En av de mer smidiga poliserna hade klättrat uppför den höga västra muren och låg och tryckte bakom en gammal trätunna. Alla kommunicerade med varandra och Colin meddelade Holmberg positionerna.

Qvist ena ben hade somnat. Inte det skadade vänstra, utan det högra. Han var tvungen att sträcka ut det en aning och vred sig så ansiktet pekade mer uppåt. Mellan två av valven på övervåningen

tjugotal meter framför sig, såg han något blinka till. Han armbågade i sidan på Adler och pekade upp mot valven. Det blinkade till igen. En liten ljusstrimma rörde sig bakom de övre valvbågarna. När hördes hasande steg i trappan. Den trappa som ledde ner mot Drabantsalen. Under den stentrappan låg Qvist och Adler. Andningen upphörde nästan och adrenalinet forsade ut i kapillärerna. Hörseln var skärpt till det maximala och hjärtats frenetiska dunkande kändes som hårda klubbslag i halsen när blodtrycket sköt i höjden.

Adler gjorde en gest, som om han skulle nysa. Ögonen smalnade av och han lyckades kväva nysningen. Varför går personen så långsamt? tänkte Qvist. När personen kommit ner till sist trappsteget stannade han tvärt. Nu var han bara tre meter från spanarna. Qvist funderade på om det var läge att hoppa fram direkt och skjuta. Han sansade sig en aning. Det var ju inte säkert att detta var borgholmspsykopaten, men vem kunde det annars vara.

Personen gick med hasande steg i riktning mot Drabantsalen, in genom dess trädörr och stängde den försiktigt. Det såg ut som om han släpade på en säck av något slag. En kraftig duns hördes inifrån Drabantsalen. Han gick in i fällan, tänkte Qvist. Tänker han gå in i Jungfrukällans sal och kasta ner någon i den djupa brunnen? Brunnen var några meter bred, med ett tjugotal meter ner till den avgrundsdjupa vattenbrynet.

Qvist ringde till Holmberg på komradion och frågade hur de skulle agera. Holmberg föreslog att han skulle kontakta Heart och hans team, att ta sig till dem. Holmberg ringde genast Heart och förklarade situationen och var de befann sig inne på slottet.

Colin Heart och två av poliserna skyndade sig in till den inre borggården. De smög fram till Qvist och Adler. Under stentrappan gjordes planen upp. Det fanns en annan ingång till Jungfrukällans rum nämligen den från norra sidan av yttre borggården. Qvist och Adler skulle försöka ta sig in till Jungfrukällan via Drabantsalen och de andra tre skulle smita runt till den norra entrén. De skulle sedan ringa tillbaka på komradion när de var framme. Sedan skulle de storma in i Jungfrukällan med dragvapen från båda håll. Denna strategi var den ultimata attacken.

Heart och de två spanarna smög bort från stentrappan, rundade en stenknut i det stora stenvalv där de befann sig och anlände till norra entrén. Colin Heart viskade svagt i komradion och bekräftade deras ankomst. Qvist och Adler började långsamt gå mot Drabantsalens dörr. Adler hade sitt tjänstevapen draget och Qvist gick framför med komradion mot örat och tjänstevapnet draget. De gick in i Drabantsalen och vidare de tio meterna mot passagen till Jungfrukällan. Hans uppgift var nu att räkna ner från fem till ett, och sedan skulle de storma in. Qvist förde långsamt komradion från örat till munnen och började nedräkningen.

– Fem, fyra, tre, två, ett...

De båda spanarna kastade sig ner i passagen och Qvist skrek.

– Händerna över huvudet, annars skjuter vi!!

Heart och de andra spanarna rusade i samma stund ner för den lilla stentrappan från norra entrén och delade på sig i rummet för att skapa kaos. Qvist och Adler stod förvånat och tittade på de andra. Det var tomt i den runda stensalen. Totalt öde. Hur hade mannen kunnat ta sig därifrån? Qvist gick tillbaka in i Drabantsalen och i öppningen till en angränsande sal stod den mycket förvånade kastellanen Rudolf Prodiani och glodde med uppspärrade ögon. Qvist höjde vapnet i halvskummet och röt till.

– Vem är du?

– Skjut inte för guds skull! Jag är kastellanen på slottet och vilka är ni som tränger er på?

Den länge, ståtlige kastellanen med de italienska rötterna försökte förstå vad som hände. Han var en riktig vän av slottet och kunde rabbla upp allt historiskt som hänt hans skötebarn genom århundradena. Ingen kunde mer om slottet än han. Han guidade turister och annat folk und

sommarmånaderna. Han älskade att berätta och fångslade verkligen åhörarna med sina komiska underfundigheter.

- Arbetar du här mitt i natten? frågade Heart barskt.
- Jag glömde tända upp fasadbelysningen på inre borggården och kom på det för en timme sedan.
- Var är säcken du släpade på?
- Vilken säck?

– Jag och min kollega låg under trappan och såg när du kom.

– Ja, just det ja... Jag hade med mig en säck potatis. Den står här bredvid. Drabantsalen är uthyrd till bröllopsgäster i morgon och jag ska bara flytta den till slottsköket. Cateringfirman som ska servera i morgon är så slarviga och hade ställt säcken för nära ett element.

– Får jag se, sa Qvist och gick emot kastellan Prodiani.

Han öppnade säcken. En hel drös med härligt doftande öländska potatis fanns i den bruna vävsäcke. Kastellanen lyfte upp säcken och började gå mot slottsköket. Han vände sig om och sa.

– Jag måste kila. Klockan är mycket. Men förresten, vad gör ni här själva? Tror ni att mördaren är på slottet?

Han liksom de flesta borgholmsbor visste vad som försiggick i staden. Stora nyheter som ett uppskakande mord, gjorde att djungeltelegrafens glödhet mellan husen.

– Det är en polisangelägenhet, svarade Heart genast.

Heart, Qvist och Adler gick tillbaka in i Jungfrukällans sal och tittade ner i den djupa brunnen. Adler lyste med sin ficklampa. Vattnet låg kusligt spegelblankt och glittrade mot de runda stenväggarna, när ljusstrålen vandrade fram i mörkret. De kunde inte se något som liknade en kropp i vattnet. Precis när Adler släckte lampan hojtade Qvist till.

– Tänd igen!

Adler lutade sig över brunnskanten och tände igen och Qvist uppmanade de att titta närmare mot stenväggens kant. De såg ett litet föremål. De undrade vad det kunde vara. En av spanarna hämtade en hink och band ett långt rep runt handtaget. De gjorde hål i hinkens botten, så att den skulle sjunka så pass att de kunde få den under föremålet. Sakta vevade de upp hinken med fyndet i. Heart tog på sig plasthandskar och lyfte försiktigt upp föremålet. Det var en liten barbiedocka med brunt hår. Runt dockans hals hängde en liten plastask med lock på. Qvist lyfte av locket till asken och fann en liten lapp. Han vecklade ut lappen och läste för de andra.

– *”Du listade ut gåtan. Bra gjort. Det är bara det att denna lilla flicka är inte mitt nästa offer.”*

– Vilken jävla dåre, väste Colin Heart. Han kommer att mörda igen, men hur och på vilket sätt?

– En sjukskalle, kontrade Robert Qvist.

Lite tidigare på kvällen var det fest i Köpingsvik. Rebecca Månsson var femton år gammal och en pigg och levnadsglad tonåring. Hon och hennes två kamrater gick ifrån festen på Dahls väg och promenerade kyrkallén fram i riktning mot väg 136. Rebecca Månsson var trött och hade ont i huvudet och ville omedelbart ta bussen hem till Borgholm. Hon bad en av sina vänner massera henne i nacken. Hon tog av sig sin rosa mössa och lyfte på sitt långa, brunlockiga hår. Det var skönt att bli masserad. Det var exakt så som hennes pappa masserade i nacken.

Plötsligt fick en jämnårig kamrat ett infall att de skulle kila in på kyrkogården och leka kurragömma. Efter diverse påtryckningar hängde hon med in på kyrkogården trots den molande huvudvärken. Hon tyckte inte om att vara på kyrkogården mitt i natten. Hennes storebror hade skrämt henne svårt på

Borgholms kyrkogård när hon var liten.

Det fanns rikligt med buskar och träd runt gravstenarna att gömma sig bakom. Pelle Stensson sprang in genom grinden och rakt upp mot kyrkan och försvann bakom den. Kajsa Lindstrand sprang till höger om ingången åt riksvägen till. Själv stannade hon bara några meter innanför grinden och kände sig helt plötsligt väldigt ensam. Hon samlade mod och smet bort till vänster mot buskarna, vill skilje kyrkogården från den lilla fotbollsplanen. Vid ett större monument tillhörande släkten Gyllenkrona, gömde hon sig och kröp tätt intill den höga gravstenen. Sakta kröp hon runt stenen och tittade fram för att se vart de andra tog vägen. Hon såg Kajsa springa i riktningen dit Pelle sprang. Pelle hoppade fram från den stora eken på andra sidan kyrkan och skrämde nästan vettet ur Kajsa. Sedan försvann båda igen.

Rebecca tyckte hon hade fått nog av den fåniga leken och reste sig för att gå. Hon såg en bil komma på Jätten Tings gata. Bilen stannade till vid häcken utanför kyrkogården. En man steg ut ur den röda bilen. Genom ett glest parti i häcken fick hon se en liten skymt av mannen. Hon tyckte att han gick dåligt och stöttade sig med en pinne av något slag.

Försiktigt gick hon bort mot kyrkan för att leta efter sina kamrater. Hon ropade deras namn flera gånger, men ingen svarade. Varför kommer de inte fram? tänkte hon. Det var rått och kallt i luften och hennes huvudvärk ville inte släppa. Sakta gick hon på grusgången tillbaka mot grinden. Bilen var fortfarande kvar, men mannen som körde den var borta. Det var mystiskt, tänkte hon. Det rasslade till i ett buskage strax bakom henne. Hon vände sig snabbt om och fick se en hare som skuttade förbi. Hjärtat hamnade i halsgropen och kalla kårar gick längs ryggraden. Gråtfärdig började hon sakta vandra upp mot kyrkan. Mannen som hade kommit i den röda bilen satt på en parkbänk till vänster om kyrkan. Han drog sin käpp fram och tillbaka i gruset. Sakta reste han sig från soffan och gick emellan henne. Rebecca blev stel av fasa och stannade upp på grusgången. Hon ville skrika till kamraterna att komma fram, men strupen och läpparna var som förstenede. Pulsen ökade och hjärtat gjorde volter mot bröstet. Mannen var nu bara fem meter ifrån henne. Hon kunde inte urskilja hur ansiktet såg ut. Han linkade en del. Det såg ut som om han var skadad i sitt ben. Han kom lite närmare och Rebecca såg en svart bindel över ena ögat. Han petade upp den svarta halsduken högre upp i ansiktet, för att dölja sin drag. Han började tala med låg och kylig stämma.

– Kom fram till mig. Jag är inte farlig. Vad heter du?

– Re...

Rebecca försökte mobilisera all sin kraft till det lamslagna talorganet. Mannen verkade ganska lugn och trevlig, men hans röst gjorde ändå att hon fick darr på stämbanden.

– Re... Rebecca Månsson. Mina vänner och jag busar lite bara. Vi är på väg hem från en fest.

– En kyrkogård är väl ingen bra lekplats för små barn mitt i natten. Var är dina vänner då?

– Det vet jag faktiskt inte. Jag skulle precis gå runt kyrkan och leta.

– Ska jag hjälpa dig att leta?

– Det vore snällt, svarade Rebecca med undergiven ton.

– Gå före du, för jag ser så dåligt i mörker.

– Varför har du en lapp över ditt vänstra öga? frågade Rebecca naivt.

– Jag är blind på det ögat, förstår du väl.

Mannen följde med Rebecca upp mot kyrkan och de ropade på hennes vänner. Just då rundade vännerna ena hörnet på kyrkan. De pratade med Rebecca och undrade vart hon hade tagit vägen. En lampa från kyrkans fasad lyste mot mannen, som genast backade bort från den belysta grusytan. Han stod på behörigt avstånd, när han frågade om han fick köra dem hem. Ungdomarna avböjde eftersom

- [read online Origins: How the Nine Months Before Birth Shape the Rest of Our Lives for free](#)
- [read online Poorcraft: The Funnybook Fundamentals of Living Well on Less](#)
- [click Empire of Ancient Greece \(Great Empires of the Past\) here](#)
- [Helix \(Helix, Book 1\) pdf, azw \(kindle\)](#)

- <http://diy-chirol.com/lib/A-Painted-House.pdf>
- <http://aircon.servicessingaporecompany.com/?lib/Doctor-Who-and-the-Web-of-Fear.pdf>
- <http://thewun.org/?library/Empire-of-Ancient-Greece--Great-Empires-of-the-Past-.pdf>
- <http://www.khoi.dk/?books/Helix--Helix--Book-1-.pdf>